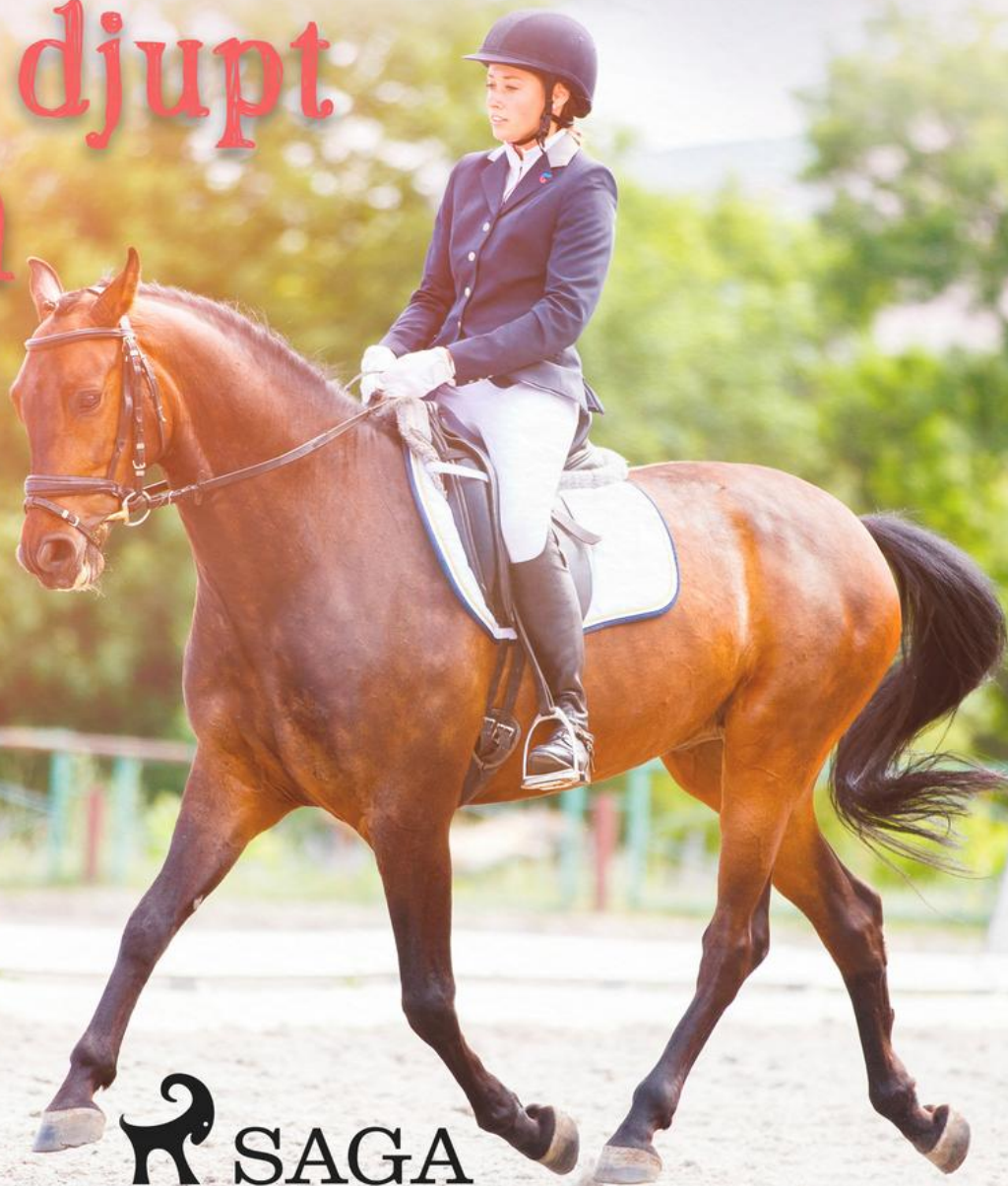

CATHERINE
PULLEIN-THOMPSON

Phantom på djupt vatten

 SAGA

EGMONT

CATHERINE
PULLEIN-THOMPSON

Phantom på djupt vatten

 SAGA
EGMONT

Christine Pullein-Thompson

Phantom på djupt vatten

Saga

Phantom på djupt vatten

är översatt från engelska av Cecilia Björk efter

Phantom Horse Goes to Scotland

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1994, 2018 Christine Pullein-Thompson och

SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711784266

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Kapitel 1

Det var sommar. Vi satt ute i trädgården bland surrande bin och äppelträdens vita blommor låg i drivor på gräsmattan.

Måste du åka? Kan du inte säga nej för en gångs skull?
Pappa skakade på huvudet.

Jag önskar att jag kunde det, men den här gången gäller det liv eller död, förklarade han.

Det gör det ju varenda gång, muttrade Angus surt.

Vi kommer att missa alla tävlingar och Phantom är i toppform, sa jag. Han har aldrig varit så bra som nu. Fattar du inte det?

Sluta nu! Hör ni vad jag säger? tjöt mamma. Pappa måste åka, det är hans jobb. Och det är min plikt att följa med honom.

Jag vet vad vi kan göra, sa Angus. Det har jag funderat ut alldeles själv. I Skottland finns det ett jättemysigt ställe där man kan bo och plugga. Kan vi inte få åka dit?

Plugga? utbrast pappa. Plugga vad då, om jag få fråga?
Han satte sig upp i solstolen.

Praktiskt taget vad som helst, påstod Angus och lät väldigt säker.

Som till exempel matematik? undrade mamma. Kan du få undervisning i matte?

Javisst! Man kan lära sig dreja krukor och segla, rida dressyr - sådant som Jean gillar - och utbilda sig till ridlärare. Det står om det i söndagstidningen. Vänta, så ska jag visa er!

Angus reste sig hastigt och gick för att hämta tidningen.

Phantom betade bland fruktträden. Jag såg på honom och tyckte att han var vackrare än någonsin.

Tänk om vi kunde träna dressyr i sommar och komma tillbaka och tävla på hemmabanorna, funderade jag och föreställde mig det skotska landskapet med ljunglila berg, grå hus, män i kilt och ljudet av säckpipor.

Här är reportaget som handlar om det där stället, sa Angus ivrigt när han kom tillbaka med tidningen i handen. Jag har ringat in det. Skolan heter *Uaines Institut för högre utbildning*. Rektorn heter visst herr Carli.

Han räckte pappa tidningen.

Vilket pampigt namn på en skola, sa mamma.

Vi iakttog pappa medan han läste reportaget. Han hade mörka ringar under ögonen. Plötsligt insåg jag att han inte alls ville resa hemifrån igen och att mamma hade rätt

Vi satt i trädgården framför vårt lilla hus. Det såg ut som ett sagohus i solskenet. Hela familjen stormtrivdes och ingen ville egentligen bo någon annanstans. Men pappa arbetade för utrikesdepartementet, och med ett sådant jobb åker man helt enkelt dit man blir beordrad.

Det här verkar ju intressant, åtminstone vid en första anblick, sa pappa. Vad tror du, älskling?

Han lämnade tidningen till mamma.

Jag läste reportaget över hennes axel. Det handlade om en skola som låg på ön Uaine där eleverna kunde lära sig rida, simma och dyka. Samtidigt fick de undervisning i matematik, franska och latin. Längs de vita sandstränderna kunde man stöta på sälar och hundratals får betade på bergen.

Det låter helt fantastiskt, tänkte jag.

Om ni ska åka dit får ni se till att utnyttja tiden väl, för det lär bli en dyr tillställning, sa mamma.

- Men vi måste väl höra om skolan kan lämna referenser? invände pappa. Inte kan vi väl låta ungarna åka dit och

stanna i fem veckor utan att först ha fått prata med föräldrar som haft sina barn där tidigare?

Angus och jag förstod att mamma och pappa gillade idén.

Det är en lösning jag kan tänka mig att stå ut med, mumlade Angus. Och det är mycket bättre än att gräsliga faster Nina kommer hit och bor hos oss igen.

En annan bra sak är att det inte är så långt härifrån, påpekade jag. Då kan ju Phantom följa med.

Måste du verkligen ha hästen med? undrade pappa.

Ja! Han ska träna dressyr och bli världsbäst och när han kommer hem igen är han värd tio gånger så mycket, svarade jag. Förresten åker jag ingenstans utan honom.

Killarney får vara hos Dennis, för jag tror inte att min häst skulle trivas i Skottland, menade Angus.

Jag tänkte på vår granne Dennis. Han älskar min brors skimmelvalack och skulle säkert bli överlycklig om han fick ta hand om Killarney i fem veckor. Vilka härliga ridturer det skulle bli genom bokskogen! Dennis är vår allra bästa vän och ibland den enda vän vi riktigt kan lita på. Plötsligt kände jag mig så oändligt lycklig.

Vilken tur vi har! utbrast jag. Det ska bli jättespännande att komma dit. Jag har aldrig bott på en ö förut. Finns det bilar där?

Det får vi snart veta, svarade pappa och reste sig, för nu tänker jag skriva dit på en gång. På sätt och vis är jag avundsjuk på er. Det måste vara bra mycket roligare att åka till en skotsk ö än att resa till Mellanöstern.

Kanske borde jag förklara lite bättre vad min pappa sysslar med. Han är diplomat och problemlösare, bedömer svåra situationer utomlands och rapporterar om det till vår regering. Mamma följer med honom, eftersom diplomater förväntas umgås och vara sociala. Dessutom anser hon att pappa behöver henne.

Vi går i en vanlig, kommunal skola och min bror Angus fick inte godkänt i matte den här terminen. Han blev alldeles desperat över det, eftersom han vill bli yrkesmilitär och då måste man ha bra betyg i matematik. Med lite extra undervisning i den skotska skolan skulle han kanske kunna bli betydligt bättre och i så fall skulle mamma och pappa inte tveka en sekund. De skulle skicka dit honom på direkten.

En vecka senare fick vi svar från skolan. I brevet fanns också ett fotografi av det grå skolhuset med små torn och bilder på klassrummen. Det fanns en lista på alla ämnen eleverna kunde välja bland: keramik, syslöjd, ridning, simning och alla de vanliga ämnena. Dessutom hade de skickat med brev från nöjda kunder och ännu fler bilder. Det fanns foton av hästar och en bild av lärarna som hade radat upp sig utanför den imponerande skolporten tillsammans med rektorn. En bild visade sovsalarna och de prydligt bäddade sängarna.

Ordning och reda, mumlade pappa belåtet. Det här är uppenbarligen en seriös skola.

Du skulle väl kunna välja hemkunskap, Jean? föreslog mamma.

Men jag skakade på huvudet.

Jag vill bara rida och ingenting annat. Nu kan jag träna dressyr och sedan börja tävla lite svårare klasser.

Jamen jag anmäler dig till hemkunskapen i alla fall, svarade mamma. Det har du nytta av hela livet.

Inte jag! När jag har startat min ridskola kommer jag inte att ha tid för något annat än hästarna, sa jag ilsket.

En stund senare sadlade jag Phantom och red bort till gården där Dennis bodde. Jag berättade för honom om skolan på ön i Skottland och han lyssnade intresserat.

Då reser du bort nu igen, Jean, konstaterade han och missar alla hopptävlingar här i sommar. Men det gör dig

kanske ingenting?

Jo, fast den här skolan verkar väldigt spännande. Det blir säkert en upplevelse att komma dit. Förresten finns det viktigare saker än tävlingar, sa jag och lät precis som min mamma.

Du kunde ju ha bott här hos oss, påpekade Dennis.

Jag lovar att skriva till dig. Du ska få de finaste vykorterna som finns att köpa där, försäkrade jag.

Synd att du inte är med när Milestone och hans ryttare kommer hit och har uppvisning för ryttarföreningen, fortsatte Dennis. Det är Australiens bästa hopphäst genom tiderna. Deras landslag kommer hit och stannar över sommaren och de ska delta i några av de riktigt stora tävlingarna. De förbereder sig för att starta i nästa OS, förstår du.

Den som reser bort går ju alltid miste om någonting, sa jag. Det är oundvikligt.

Du vet var jag finns om du behöver hjälp, sa Dennis enkelt. Glöm inte mitt telefonnummer.

Det kan jag faktiskt utantill.

Ska du ha Phantom med dig?

Ja. Pappa ordnar med transporten, eller rättare sagt hans sekreterare. Hon är en sådan där fantastisk person som kan fixa allting.

Dennis såg på mig. Han har vackra, gråblå ögon.

Var rädd om dig, sa han lågt. Skottarna är inte lätta att tas med, ska du veta.

Min mamma kommer från Skottland och hon är helt normal, svarade jag. Angus kommer hit med Killarney i morgon. Du vill väl ta honom? Du skulle kunna starta honom i ryttarföreningens sommartävling. Han är föranmäld till terrängritten.

Innerst inne var jag besviken på Dennis. Jag trodde att han skulle bli glad för min skull - och kanske lite avundsjuk.

Han åkte ju aldrig någonstans överhuvudtaget, eftersom han hade fullt upp med sysslorna på gården. Det var alltid kor som skulle mjölkas, hö och säd som skulle slås eller redskap som skulle lagas. Därför visste han inte hur det kändes att upptäcka nya platser.

Jag skriver till dig, sa jag och vände Phantom. Jobba inte ihjäl dig nu!

Ha det så roligt, svarade han. Jag håller ett öga på ert hus medan ni är borta.

Han vinkade åt mig när jag red hem. Jag kastade en sista blick på honom innan jag drev Phantom i trav. Dennis är blond, lång och otroligt stark.

Synd bara att han inte gillar att resa, tänkte jag. Då skulle vi ha något annat än sockerbetor och kalvningar att prata om. Han har liksom stannat i utvecklingen redan och ändå är han bara arton år.

Snart var det dags att packa. Den här gången skulle vi åka tåg och stationen vi skulle till på fastlandet hette Teanga. Därifrån skulle vi resa med båt till ön Uaine. Phantom skulle få resa till Perth tillsammans med två avelsston och sista biten skulle han flyga med ett privat plan.

Otroligt nog hade skolan ett eget plan som kunde användas till att transportera hästar. Rektor Carli hade ordnat med Phantoms resa och kommit överens med pappa per telefon om hur allt skulle gå till.

- De kommer inte att kunna lasta honom, sa jag om och om igen. De får honom aldrig längre än till Perth.

Men ingen lyssnade på mig.

Pappa hade fullt upp med alla papper som han skulle läsa om situationen i Mellanöstern och vi såg knappt röken av honom. Mamma la alla värdesaker i bankfacket och köpte kläder som skulle passa det varma klimatet.

Angus och jag packade ner nästan alla kläder vi ägde och hade: varma tröjor och sommarkläder om vartannat. Själv var jag förstas noga med att komma ihåg alla ridgrejorna: min ridhjälm, två par ridbyxor och ridskor. Och så baddräkt!

När jag var färdig med packningen vägde resväskan flera ton. Då började jag packa Phantoms utrustning.

Angus red Killarney till granngården medan jag ryktade Phantom. Jag ville att min häst skulle blänka som guld när han kom fram och jag fantiserade om ön med sälarna som solade på klipporna och fiskmåsarnas rop. Phantom var orolig och ville inte stå stilla. Kanske kände han på sig att vi snart skulle ut och resa. Gång på gång gnäggade han efter Killarney.

Du ska åka flygplan igen, berättade jag för honom. Ta det lugnt, bara, så ska allt ordna sig. Du kommer säkert att trivas i Skottland.

Men min palomino lyssnade inte på vad jag sa. I stället spejade han bort mot vägen där kompisen Killarney nyss hade försvunnit. Då och då gnäggade han gällt.

Nästa dag lastade jag Phantom i en hästlastbil. Han var lugn och tillitsfull och det kändes hemskt att lämna över honom till någon annan. Det kändes som om jag svek honom.

Oroa dig inte, sa chauffören. Vi ska ta väl hand om din häst.

Jag tror inte att ni kan få honom ombord på planet sa jag. Han är svår att lasta. . .

Till min fasa började tårar välla fram i ögonen.

Han kommer med planet, det lovar jag, svarade mannen. Än har jag aldrig misslyckats med att lasta en häst.

Sedan klev han in i förarhytten, backade och körde sin väg. Det var en solig sommarmorgon och min häst var på väg till Skottland.

Du står väl inte och bölar? undrade Angus och glodde på mig.

Nej, det gör jag faktiskt inte, skrek jag. Varför skulle jag gråta?

Sedan rusade jag in i huset och såg för min inre syn hur Phantom stegrade sig på flygplatsen, reste sig allt högre på bakbenen och till sist gick över och bröt nacken. Jag skulle få ett telegram med texten: *Hästen död. Mer information kommer.*

Åh, om jag bara hade följt med honom.

Gick det bra? Har han åkt nu? frågade mamma.

Hon stod framför spegeln i hallen och borstade håret.

Ja.

Gråter du? undrade hon och vände sig mot mig. Du är verkligen blödig, Jean. Phantom har det hur bra som helst i den där lastbilen.

De kommer aldrig att kunna lasta honom på planet. Jag känner på mig att han vägrar gå in. Varför fick jag inte följa med honom?

Det kunde du inte, och det vet du. Det fanns inte plats för dig i lastbilen, påminde mamma och slog armarna om mig. Ryck upp dig nu, lilla gumman. Om två dagar är ni tillsammans igen.

Nästa morgon ringde telefonen. Jag flög upp och ropade: Det ringer!

Sedan svarade jag själv. Jag var övertygad om att någon ringde från flygplatsen i Perth för att tala om att Phantom hade gått omkull och dött på fläcken.

God dag, mitt namn är Carli, sa en mörk röst. Jag är rektor på Öskolan och jag ringer för att tala om att er häst har kommit fram och att han mår bra.

Han hade en trevlig röst, lugnande och övertygande som en läkare som förklarar något för sin patient.

Tack för att ni ringde, det var väldigt snällt, svarade jag.